

РЕШЕНИЕ

№ 12464

гр. София, 09.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 26.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **12292** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на Е. Н. М. , ЕГН [ЕГН] от [населено място], със съдебен адрес: [населено място], [улица], етаж 5, офис 9, чрез представител по пълномощие адв. А. А. срещу заповед № РД-02-16-1172/31.10.2024г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството.

С оспорената заповед, на основание чл.107а и чл.108,ал.1 от Закона за държавния служител, е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката на длъжност директор на дирекция „Административно обслужване и човешки ресурси“, с ранг II старши в Министерство на регионалното развитие и благоустройството /МРРБ/, считано от 01.11.2024г.

Жалбоподателката оспорва заповедта като незаконосъобразна, като релевира всички основания по чл.146 от АПК и иска отмяната ѝ. Конкретно поддържа, че не отговаря на истината записаното в заповедта, че е „изразено писмено съгласие на държавния служител“. Заявява, че след като е получила отправеното до нея предложение от министъра на регионалното развитие и благоустройството, с изх.№ 11-К-201 от 01.10.2024г. за прекратяване на служебното и правоотношение, на основание чл.107а от ЗДСл. срещу заплащане на обезщетение, в размер на шесткратния размер на основната и заплата, тя не е отговорила писмено или устно и не е приела това предложение в предвидения в закона 7 дневен срок. Сочи, че за периода от

02.10.2024г. до 18.11.2024г. е била в отпуск поради временна неработоспособност, като оспорената заповед и е връчена на 19.11.2024г. Твърди, че до нея не е отправяно повторно предложение за прекратяване срещу обезщетение съгласно чл. 107а, ал. 1 ЗДСл. Счита, че липсата на постигнато съгласие между страните за прекратяване на служебното правоотношение изключва приложимостта на посочената разпоредба на чл.107а ЗДСл. Поддържа, че изплащането на предвиденото в заповедта обезщетение на 01.11.2024г. е ирелевантно за законосъобразността на издадената заповед ,предвид липсата на изразено от нея съгласие за прекратяване на служебното и правоотношение на посоченото основание. Претендира присъждането на направените в производството разноски.

В открито съдебно заседание поддържа така направеното искане за отмяна на оспорения акт чрез адв.А.,който представя списък на разноските по чл.80 ГПК .

Ответникът – министъра на регионалното развитие , чрез представител по пълномощие адв. Л. оспорва жалбата като неоснователна по доводи изложени в писмено становище и в хода по същество . Претендира присъждане на разноски по списък по чл.80ГПК.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Няма спор по делото и се установява от приложените писмени доказателства, че до датата на издаване на оспорената заповед жалбоподателката е била държавен служител, като същата е била преназначена със заповед № РД-02-16-1333 от 23.05.19г . на главния секретар на МРРБ, считано от 27.05.2019г. от длъжността „началник отдел“ „Управление на човешките ресурси „ в дирекция „Административно обслужване и човешки ресурси“ ,с ранг III старши, на длъжността „директор на дирекция“- длъжностно ниво 3 по КДА, дирекция „Административно обслужване и човешки ресурси“ с ранг III старши.

По делото е прието като доказателство изготвеното до жалбоподателката предложение, изх. № 11-К-201/01.10.2024 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството/л. 30/, с което последният е предложил на Е. М. да бъде прекратено служебното и правоотношение, на основание чл. 107а ЗДСл срещу уговорено обезщетение в размер на шесткратния размер на последно получената от нея месечна основна заплата. В тази връзка жалбоподателката е помолена в 7-дневен срок, считано от датата на получаване на предложението, да подаде писмен отговор на предложението ,както по отношение на прекратяване на служебното правоотношение ,така и по отношение размера на предложеното обезщетение. Предложението е връчено на жалбоподателката, лично, на 01.10.2024 година.

В периода от 02.10.2024г. до 18.11.2024г., без прекъсване, оспорващата М. е ползвала отпуск за временна неработоспособност, поради общо заболяване.

Със заповед РД-02-16-1172/31.10.2024г. издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, на основание чл. 107а и чл.108,ал.1 от ЗДСл и изразено писмено съгласие от страна на държавния служител, е прекратено служебното правоотношение с Е. Н. М., на длъжност "Директор на дирекция " дирекция „Административно обслужване и човешки ресурси“ с ранг II старши,считано от

01.11.2024г.

В т.2 от заповедта е посочено, на основание чл.107а от Закона за държавния служител, на служителя да се изплати обезщетение от 6-кратния размер на последната получена месечна основна заплата.

Не е спорно от страните обстоятелството ,което се установява и от приетото по делото извлечение по сметката на жалбоподателката М. в Централна кооперативна банка АД/л.43/,че от ответника на 01.11.2024г. и е изплатено по банков път обезщетение, на основание чл.107аЗДСл. , в размер на шесткратната и основна заплата -29 970.лв.

Заповедта е връчена лично на оспорващата на 19.11.2024 година, която е обжалвана от нея с жалба вх. № 31737/25.11.2024.по описа на съда.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган.Съгласно разпоредбата на чл.108, ал.1 ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването. Такъв към момента на издаване на акта е бил министърът на регионалното развитие и благоустройството В. К. –К., която е издател на оспорения акт.

Заповедта е издадена в изискуемата от чл.108, ал.1 ЗДСл писмена форма и съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

При извършване на служебна проверка, съдът не констатира съществени нарушения на административно – производствените правила.

В процесния случай обаче, съдът намира, че заповедта е материално незаконосъобразна .

Разпоредбата на чл.107а ЗДСл, посочена като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение, урежда специфично основание за прекратяване на служебното правоотношение, различно от уредените в чл.105, чл.106 и чл.107 ЗДСл. За да е осъществен фактическия състав на посочената в заповедта разпоредба, следва да бъдат изпълнени кумулативно, следните предпоставки: отправено предложение от органа по назначаването; приемане на предложението от държавния служител в 7 - дневен срок от неговото получаване и заплащане на договорения размер на обезщетението, заедно с връчване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

Следователно до прекратяване на служебното правоотношение на това основание се достига след като предложението е прието от държавния служител и е постигнато споразумение относно дължимото обезщетение.

Установи се по делото, че е налице отправено предложение от органа по назначаването, което е получено от жалбоподателката на 01.10.2024г.

Срокът за изразяване на съгласие е изтекъл на 08.10.2024г. вкл., като такова не е изразено от жалбоподателката М..

Независимо от липсата на изрично писмено съгласие с направеното предложение ,ответникът на 31.10.2024г. е издал обжалваната заповед, в която е посочил,че е

изразено писмено съгласие от страна на държавния служител.

В случая съда приема за осъществен първия елемент от фактическия състав по чл.107а, ал.1 ЗДСл. Не е налице обаче вторият, а именно служителят писмено да е потвърдил приемането на предложението в 7-дневен срок от получаването му. С оглед естеството на регулираните от Закона за държавния служител обществени отношения, законодателят е въвел презумпция за несъгласие при липса на изрично изразено писмено такова – чл.107а, ал.1, изр.2-ро ЗДСл. При наличието на тази законова регламентация е изключена априори хипотезата на мълчаливо съгласие. Тази липса директно обуславя материална незаконосъобразност на оспорената заповед. Ирелевантно предвид това е изплащането на обезщетението по банков път на 01.11.2024г., предвид липсата на изразено съгласие от страна на служителя и неосъществяване на фактическия състав по чл. 107а от ЗДСл.

По изложените съображения оспорената заповед следва да бъде отменена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателката се дължат разноските в списъка по чл.80 ГПК, за адвокатско възнаграждение, в доказан размер 1000 лева.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 3 АПК на ответника не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Е. Н. М. заповед № РД-02-16-1172/31.10.2024г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството.

ОСЪЖДА Министерство на регионалното развитие и благоустройството да заплати на Е. Н. М., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 1000/хиляда /лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.